

Klassens rige kvabs

Han havde ellers brokket sig rigeligt til sine forældre over sine irriterende klassekammerater, der hele tiden ignorerede ham. Og han syntes heller ikke, der var nogen gode legekammerater længere.

I sine første mange skoleår havde Anders været en populær elev i klassen. Han havde længe været den gode ven, som klassekammeraterne kom til hvis der var noget. Og hvis Jacques og Tony kom op at skændes blev han tit placeret på en plads imellem dem. Han var god til at snakke dem til rette og få ro på gemytterne. Til forældresamtalerne kaldte hans klasselærer ham engang stolt for klassens diplomat. Anders' far havde bare fnyst og sagt at han da håbede at Anders også selv lærte noget.

I sjette klasse begyndte der at ske noget med ham, som bekymrede lærerne. Han gad ikke længere lege udendørs med de andre. Han blev inde og spiste hele tiden. Han begyndte at blære sig overfor de andre elever med sine rige forældre, uden at det dog interesserede dem. Han syntes ellers det var vildt smart, at mor og far kunne bruge deres store hus til at betale en ny BMW med, men han havde nu aldrig helt forstået hvordan man gjorde, for de blev jo heldigvis boende.

Han tog stadig oftere sit dyre soldaterlegetøj med i skole og da der i syvende klasse var temadag om rige og fattige i verden, rettede han geværløbet mod plancherne med de fattige u-lande og sagde, at han ikke fattede, hvorfor de ikke bare selv kunne klare sig.

- Min mor og far betaler i hvert fald ikke en krone, for hjælpen nytter alligevel ikke noget!

I Kristendomsundervisningen brokkede han sig når læreren fortalte om andre religioner end den kristne.

- Hvorfor skal vi høre om de andre? Jeg er da ligeglad, brummede han og pillede ved sit legetøj nede i tasken.

- Jeg forstår ikke hvad fanden, det er, de tror på. De kan rende mig med deres guder. I øvrigt er jeg glad for, at den tyrkiske dreng gik ud af klassen efter bare en måned. Hvad var det nu han hed?

- Han hed Demirel, Anders. Hvorfor er du glad for det om jeg må spørge? spurgte Angela.

- Fordi han ikke har noget at gøre her. Vi har da aldrig haft en muslim i klassen som passer ordentligt ind, vel!

- Hvad med mig? Stemmen på bageste stolerække kom fra den bosniske dreng, Ivo.

- Du er da ikke muslim? Sagde Anders.

- Jo da, svarede Ivo.

- Nå nå, det vidste jeg altså ikke. Men jeg er også ligeglad. Dig lægger man jo ikke mærke til. Men jeg fatter altså bare ikke de muslimer og deres Muhammed.

- Og du er en latterlig racist, råbte Angela.

Men Anders var ligeglad. Han sagde lige det han ville. Flere og flere af klassens elever kritiserede ham og kaldte ham en selvglad racist, og fordi det prellede helt af på ham, blev det bare værre og værre.

Angela så anklagende på Anders.

- Hvis du ikke forstår det, hvorfor udtaler du dig så? Tro betyder faktisk meget for nogle mennesker!

Skoleklokken ringede ud til frikvarter. Eleverne rejste sig og skyndte sig ud i den snedækkede skolegård. Angela blev tilbage til hun fik et svar.

- Jeg siger lige det jeg vil, og det har jeg ret til! Og jeg er pisseligeglad med, hvad du mener. Anders så stift på Angela.

- Hold kæft mand! Du er den eneste i klassen, der altid kritiserer dem, der ikke er som dig selv. Og dengang Eduardo væltede på cykel, skred du bare hjem uden at hjælpe. Du tænker sgu kun på dig selv.

- Hold din kæft, Angela! Jeg blander mig bare ikke i andres sager. Det er ikke mit bord!

- Nej, men du er jo også fejlfri, ikke? Du har ikke en skid at være stolt over, og du kan rende mig! Jeg gider ikke tale med dig mere!

Angela smed sit skolehæfte på bordet og løb ud i skolegården til de andre.

Anders blev siddende i klasseværelset. Han var da ligeglad og ville egentlig hellere sidde for sig selv og tælle sine penge. De skulle nok komme tilbage til ham som de plejede.